

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 415/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Gogom, MBA, Advokátska kancelária GOGA a spol., s. r. o., Kupeckého 4, Košice, IČO 36 863 947, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 4/2023 zo 16. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 4/2023 zo 16. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 3 Tk 1/2020 zo 14. januára 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 To 10/2021 zo 16. marca 2021 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom strázenia. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľom podané dovolanie z dôvodu

podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ako zrejme nedôvodné.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v prvom rade oponoval postojú najvyššieho súdu, ktorý konštatoval svoju viazanosť zisteným skutkovým stavom tak, ako bol ustálený súdmi nižšej inštancie, k čomu zdôraznil, že sa nedomáhal prehodnotenia skutkových zistení, ale že *„jednotlivé okolnosti spočívajúce v (i) povahe útoku, (ii) lokácii útoku na časť tela poškodeného, (iii) použitej zbrane, (iv) skutočnosti, pre ktorú páchatel' v konaní prestal, (v) intenzity samotného útoku a (vi) pohnútky, ktoré odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa klasifikoval ako skutok naplňajúci znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na §139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona zdôrazňoval pre to, že zistenia vo vzťahu k vyššie identifikovaným okolnostiam mali byť podľa jeho názoru právne posúdené ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. Zák.“*. Podľa jeho názoru najvyšší súd chybné interpretoval jeho dovoláciu argumentáciu ako nesprávne cieleňú na skutkové zistenia, ktorých revíziu nežiadal, ale skutkové okolnosti svojej trestnej veci zdôrazňoval *„ako okolnosti odôvodňujúce nepreukázanie subjektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu.“*. V nadväznosti na to sťažovateľ najvyššiemu súdu v rámci právneho posúdenia ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vytkol to, že o ním podanom dovolaní rozhodol *„bez toho, aby sa riadne vysporiadal so všetkými právnymi argumentmi... ktoré by následne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, v dôsledku čoho je rozhodnutie dovolacieho súdu arbitrárnym.“*.

4. Východiskový bod v sťažovateľovej argumentácii predstavuje právna kategória intenzity útoku, ktorou mal byť vedený útok na telesnú integritu osoby poškodeného, od ktorej sa mala správne posudzovať aj subjektívna stránka stíhaného obzvlášť závažného zločinu a ktorej dôsledné právne posúdenie v napadnutom uznesení najvyššieho súdu absentuje. Sťažovateľ namieta, že v napadnutom uznesení najvyššieho súdu *„absolútne absentuje akákoľvek zmienka o zistenej intenzite útoku v rovine nízkej až strednej s následným odôvodnením, prečo slabá až stredná intenzita nemá za následok určenie neprávnej právnej kvalifikácie skutku a naopak, vyzdvihnutie lokácie časti tela na ktorú útok smeroval a použítú zbraň, vrátane domnienky spočívajúcej v tom, že k smrteľnému následku nedošlo iba v dôsledku obrany poškodeného, ako aj náhodným zlomením čepele noža počas útoku bolo pre správnosť zvolenej právnej kvalifikácie rozhodujúce.“*. Sťažovateľ teda akcentuje *„absenciu jednoznačnej súvislosti medzi intenzitou útoku s možnosťou úmrtia poškodeného, ktorej nepravdepodobnosť konštatovala aj znalkyňa a explicitne uviedla, že zranenia mohli byť vážnejšie avšak len pri útoku väčšej intenzity.“*. Túto úvahu sťažovateľ podporil aj skutkovým zistením spočívajúcim nielen v uvedenom závere znaleckého skúmania, ale aj v jeho výpovediach, a to aj počas súdneho konania, v ktorých zdôrazňoval, že jeho úmyslom nebolo poškodeného usmrtiť a tomuto jeho úmyslu mala aj zodpovedať intenzita jeho útoku proti telesnej integrite poškodeného. Právne posúdenie jeho konania proti poškodenému je tak podľa sťažovateľa nesprávne založené na podhodnotení významu intenzity jeho útoku proti telesnej integrite poškodeného a, naopak, na nadhodnotení významu iných, predovšetkým skutkových okolností jeho konania so subjektívnou stránkou stíhaného trestného činu bezprostredne nesúvisiacich.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp. zn. 5Tdo/4/2023 porušené bolo.

Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp. zn. 5Tdo/4/2023 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp. zn. 5Tdo/4/2023 sa zrušuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia...“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý sa ich porušenia dopustil arbitrárnym posúdením ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a v ktorého právnych záveroch absentuje ústavne konformná odpoveď na ním nastolenú právnu otázku posúdenia intenzity jeho útoku proti telesnej integrite poškodeného vo vzťahu k subjektívnej stránke obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v rovine nepriameho úmyslu.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

12. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

13. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne poprel účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

14. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok tiež spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu.

15. Taktiež podľa judikatúry ESLP sa vyžaduje, aby vnútroštátne sudy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997;

Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne sudy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

17. Kľúčovým/nosným argumentom sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je arbitrárny spôsob vysporiadania sa s ním predloženou námietkou o vecnej súvislosti medzi intenzitou jeho útoku proti telesnej integrite poškodeného a jeho úmyslom, aj keď v rovine nepriameho úmyslu, spôsobiť poškodenému smrť. Sťažovateľ je toho názoru, že intenzita, akou útočil na telesnú integritu poškodeného, nebola taká, aby mohol svojím konaním naplniť subjektívnu stránku skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ale, naopak, svojím konaním naplnil, a to aj po subjektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

18. Najvyšší súd k meritu právneho posúdenia veci [rozumej aj v kontexte sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] stručne zhrnul: *„obvinený sa popri verbálnych vyhrádkach smrťou dopustil na poškodenom násilia za použitia zbrane - noža s dĺžkou čepele skoro 15 cm, útočil prevažne na oblasť hlavy, pričom k fatálnemu následku nedošlo najmä pre účinnú obranu poškodeného, ale aj zlomenie čepele noža s ktorým viedol útok. Obžalovaný útok viedol na oblasť hlavy poškodeného, v ktorej sa nachádza centrálny nervový systém, a preto vedel, že svojim konaním môže spôsobiť usmrtenie poškodeného a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný. Preto sudy, na rozdiel od obžaloby, ustálili zavinenie vo forme nepriameho úmyslu (§ 15 písm. b) Tr. zák.).“*

19. Krajský súd v Košiciach v uznesení č. k. 6 To 10/2021 zo 16. marca 2021 k nastolenej polemike rozvinul: *„Subjektívna stránka trestného činu je znakom, ktorý sa týka psychiky páchatela, ale prejavuje sa navonok v spáchanom skutku, a preto sa dokazuje rovnako ako objektívna stránka trestného činu. To znamená, že útok obžalovaného bol vedený opakovane na hlavu poškodeného s nožom o dĺžke čepele 14,8 cm. Pri väčšej intenzite, vzhľadom na miesto útoku a spôsob útoku mohlo dôjsť aj k smrteľnému následku, ku ktorému nedošlo iba v dôsledku obrany poškodeného, ako aj náhodným zlomením čepele noža počas útoku. Obžalovaný útok bez akýchkoľvek pochybností viedol na oblasť hlavy poškodeného, v ktorej sa nachádza mozog, a teda centrálny nervový systém,*

a preto vedel, že svojim konaním môže spôsobiť, ak tento životne dôležitý orgán zasiahne usmrtenie poškodeného a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný.“

20. V prvom rade ústavný súd konštatuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať ku skutkovej rovine skutočností, na podklade ktorých bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o uznaní viny. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra ESĽP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápu právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

21. V ďalšom ústavný súd konštatuje, že z obsahu príslušnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z odvolacieho rozhodnutia, bod 19) vyplýva správnosť úvah vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, a to ako po objektívnej, tak aj po subjektívnej stránke. Tento záver je nielen primerane zdôvodnený, ale aj aprobovaný vykonaným dokazovaním, v rámci ktorého bolo zistené s vyjadrením v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, teda s relevanciou pre skúmanie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že sťažovateľ (i) útočil bodaním do hlavy nožom s dĺžkou čepele 14,8 cm, útok vykonal po spadnutí poškodeného na zem a spôsobom umožňujúcim mu čo najefektívnejšie eliminovať prípadnú obranu (rozumej sediac na poškodenom obkročmo počas toho, ako ten ležal na zemi), (ii) k dokonaniu činu nedošlo len v dôsledku aktívnej obrany poškodeného a náhodnému zlomeniu čepele noža počas útoku, (iii) sťažovateľ podnikol na poškodeného celkovo 4 útoky do oblasti hlavy v temenej a temennej-spánkovej časti a v útoku pokračoval aj po zlomení čepele noža päsťami a v útokoch ustal pod vplyvom únavy, (iv) útoky boli sprevádzané aj obsahovo jednoznačným verbálnym slovným prejavom sťažovateľa o útoku. Pokiaľ Krajský súd v Košiciach v uznesení č. k. 6 To 10/2021 zo 16. marca 2021 (a naposledy najvyšší súd v rámci dovolacieho konania) odvodzoval svoj právny názor o konaní sťažovateľa v nepriamom úmysle od toho, ako sa jeho konanie prejavovalo navonok v spáchanom skutku, tak takýto právny záver (na podklade už popísaných prejavov sťažovateľa pri páchaní skutku) podľa názoru ústavného súdu nevykazuje známky ústavnej diskonformity, resp. arbitrárnosti. Naopak, podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (v kontexte aj dôvodov vyplývajúcich z odvolacieho rozhodnutia) náležité, a teda aj ústavne udržateľné, a to aj čo sa týka právneho posúdenia predmetnej otázky. Napokon musí ústavný súd skonštatovať vyčerpanie celého diapazónu dôkazných prostriedkov, ktorými sa rovnaká, resp. obdobného charakteru stíhaná trestná činnosť objasňuje, čo len potvrdzuje komplexnosť a objektívnosť postupu nielen orgánov činných v trestnom konaní pri jej objasňovaní, ale aj súdov pri jej dokazovaní v súdnom konaní, a ktoré boli aj riadne vyhodnotené (rozumej znalecké skúmanie z odboru

zdravotníctva, odvetvia psychiatrie, psychológie, súdneho lekárstva, dôsledné skúmanie vierohodnosti výpovedí tak poškodeného, ako aj sťažovateľa, znalecké skúmanie z odboru kriminalistickej biológie vrátane prvotných úkonov na mieste činu vykonaných orgánom činným v trestnom konaní).

22. Ak sťažovateľ vo vecnom kontexte namieta kvalifikáciu činu a jej odôvodnenie oproti intenzite vedeného útoku, priamu odpoveď dostal v súhrne odôvodnení odvolacieho súdu a dovolacieho súdu a vyplýva aj zo znenia skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku. Obsahovo spočíva v tom, že intenzita útoku bola eliminovaná zlomením čepele narázom do lebky poškodeného, čím bol evidentne priamy smrtiaci potenciál útoku oslabený, pokus usmrtenia zavŕšený a ďalšia inzultácia poškodeného päťami je síce súčasťou popisu skutku, avšak na podstatu právnej kvalifikácie pokusu vraždy nemá priamy vplyv. Pri hodnotení dôkazov sa skutková pochybnosť správne preniesla do kvalifikácie úmyslu ako nepriameho, teda do hodnotenia uzrozumenia s možným (nie už prvotne nevyhnutným) usmrtením, ktoré v prvej fáze útoku (pri použití noža spôsobom, akým ho sťažovateľ použil) síce nenastalo, avšak súdy správne vyhodnotili, že iba v dôsledku obrany poškodeného a najmä náhodným zlomením čepele noža. Taká ich úvaha nie je ústavne neudržateľná a pri hodnotení (len) nepriameho úmyslu je vo vzťahu k jeho dôkaznému podkladu (vrátane znaleckého dokazovania) dôslednou aplikáciou princípu *in dubio pro reo*.

23. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a tiež vlastnej rozhodovacej praxe, na ktorú poukázal a ktorej aplikáciu aj ozrejmil, jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu